

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/53/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1616209880
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1616209880.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: SMS CREDITS s.r.o., IČO: 44 769 911, so sídlom Dlhá 95C, Žilina, zast. Hronček & Partners, s.r.o., IČO: 47 248 327, so sídlom Kálov 1, Žilina, proti žalovanej: U. Y., O.. XX.XX.XXXX, Z. V. K. X., o zaplatenie 187,62 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 10. októbra 2017, č.k. 27Csp 328/2016-36, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal proti žalovanej zaplatenia sumy 187,62 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca ako veriteľ poskytol žalovanej ako dlžníčke na základe zmluvy o pôžičke č. XXXXXX/XX.XX.XXXX zo dňa 07.10.2013, ktorú uzatvorili prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie podľa zákona č. 266/2005 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku, krátkodobú bezúčelovú a bezúročnú pôžičku vo výške 100 eur, ktorú sa mu žalovaná zaviazala vrátiť spolu s dohodnutou odplatom za poskytnutie pôžičky vo výške 16,80 eur v celkovej výške 116,80 eur (t.j. istina 100 eur + odplata 16,80 eur) do 15 dní odo dňa poskytnutia sumy pôžičky (07.10.2013). Žalovaná svoju zmluvnú povinnosť nespĺnila a žalobcovi sumu pôžičky a ani odplatu nezaplatila. Takto zistený skutkový stav posúdil vychádzajúc pri tom aj zo zmluvných dojednaní zmluvy o pôžičke (najmä z jej bodu 1, 2, 3, 4, 5, 7 a 8) po právnej stránke podľa ust. § 40 ods. 4, § 52 ods. 1, 3 a 4, § 53 ods. 1, 4, § 53a, § 54 ods. 1, 2, § 657, § 101 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), § 2 písm. a), c), d), e), f), § 13 ods. 3 zákona č. 266/2005 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku, pričom citoval aj ust. § 7 ods. 1, § 9 ods. 2, 6, § 11 ods. 1 písm. b), ods. 2, § 24 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Po tom, čo vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy o pôžičke prihliadol ex offo na premlčanie žalobou uplatneného nároku žalobcu (uplatneného titulom zmluvy o pôžičke), konštatoval, že všeobecná trojročná premlčacia doba, v ktorej sa premlčiava žalobcom uplatnený nárok, začala v danej veci plynúť dňa 23.10.2013 ako dňom, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz, t. j. dňom nasledujúcim po splatnosti žalovanej pohľadávky, ktorá nastala dňa 22.10.2013 (po uplynutí 15-tich dní od poskytnutia pôžičky žalovanej dňa 07.10.2013). Mal za to, že uplynula dňa 22.10.2016. Žaloba bola žalobcom podaná na súde dňa 05.12.2016. Z dôvodu premlčania uplatneného nároku ju zamietol. Prihliadol na to, že žalobca nepreukázal prípadné predĺženie lehoty splatnosti žalovanej poskytnutej pôžičky v zmysle bodu 3 zmluvy o pôžičke, keď v žalobe ani netvrdil, že by žalovaná požiadala o predĺženie lehoty splatnosti pôžičky. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. a úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že jej v konaní žiadne trovy nevznikli.

2. Proti tomuto rozsudku podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne a včas odvolanie a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že jeho žalobe vyhovie a žalovanej uloží povinnosť zaplatiť mu sumu 187,62 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 187,62 eur od 06.12.2013 do zaplatenia. Uplatnil si tiež nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania. Zdôraznil, že v posudzovanej veci došlo na základe žiadosti žalovanej v súlade s dojednanými zmluvnými podmienkami, konkrétne bodom 6, k predĺženiu lehoty splatnosti pôžičky do 05.12.2013 tak, že najskôr došlo dňa 22.10.2013 k jej predĺženiu do 05.11.2013 (pričom žalovaná zaplatila čiastku 16,80 eur), potom dňa 20.11.2013 k predĺženiu do 20.11.2013 (kedy žalovaná zaplatila čiastku 45 eur, z ktorej 16,80 eur tvorila odplata za predĺženie lehoty a zvyšok zmluvná pokuta za nedodržanie lehoty splatnosti) a nakoniec dňa 20.11.2013 došlo k poslednému jej predĺženiu do 05.12.2013 (a žalovaná zaplatila čiastku 16,80 eur). Ako dôkazy preukazujúce tieto tvrdenia označil výpisy z účtu zo dňa 22.10.2013 a zo dňa 20.11.2013, ktoré však spolu s podaným odvolaním nedoložil. Nesúhlasil s postupom súdu prvej inštancie, keď pri posudzovaní premlčania uplatneného nároku vychádzal z pôvodne v zmluve o pôžičke dojednanej lehoty splatnosti „do 15 dní od poskytnutia pôžičky žalovanej“, t.j. 22.10.2013. Keďže podľa jeho názoru došlo v danej veci k riadnemu predĺženiu lehoty splatnosti pôžičky v zmysle riadne dojednaného bodu 6 zmluvných podmienok, s ktorým sa žalovaná riadne oboznámila, zaujal názor, že v čase, kedy bolo právo vykonané po prvý raz, nedošlo k uplynutiu premlčacej doby. Okrem uvedeného nesúhlasil tiež s aplikáciou ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a skúmaním premlčania ex offo v posudzovanej veci bez žalovanou vnesenej námietky premlčania, nakoľko predmetné ustanovenie považoval za rozporné s Ústavou SR. V tejto súvislosti poukázal na rovnaký právny názor vyslovený Okresným súdom Košice II v návrhu na začatie konania o nesúlade predpisu nižšej právnej sily s Ústavou SR zo dňa 08.09.2015, v ktorom uviedol, že ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa je v rozpore s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, pričom svoj názor odôvodnil tým, že aplikácia tohto ustanovenia jednostranne zvýhodňuje dlžníka - spotrebiteľa, keďže súd má povinnosť prihliadnuť k premlčaniu nároku či k inej zákonnej prekážke alebo dôvodom, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi. Takúto ochranu jednej zo strán civilného sporového konania (aplikáciu námietky premlčania bez vnesenia námietky premlčania stranou sporu) považoval Okresný súd Košice II vo vzťahu k druhej strane sporu za v rozpore s princípom nestrannosti, a teda aj s princípom právneho štátu. V závere odvolania poukázal na skutočnosť, že Ústavný súd SR podľa ust. § 25 ods. 1 zákona č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu SR o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon č. 38/1993 Zb.“) predbežne návrh prerokoval na neverejnom zasadnutí pléna ústavného súdu a dospel k záveru, že na základe tohto návrhu môže danú vec prerokovať a rozhodnúť o nej v ďalšom konaní.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadрила.

4. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, keď napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Zákonným dôvodom pre zrušenie rozhodnutia je existencia vady konania, ktorá sa prejavila v takom nesprávnom procesnom postupe, ktorým súd znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Pod porušením práva na spravodlivý proces je teda potrebné rozumieť postup súdu, ktorým bola strane sporu znemožnená realizácia tých procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok (predtým Občiansky súdny poriadok) priznáva. Základný rámec práva na spravodlivé súdne konanie, použiteľný pre civilné konanie, je obsiahnutý v článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Toto právo je podľa judikatúry Ústavného súdu SR implikované aj v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Medzi jednotlivé čiastkové práva, ktoré tvoria obsah práva na spravodlivý proces, patrí najmä právo na prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na verejnosť konania a rozhodnutia, právo na rozhodnutie v primeranej lehote a právo na spravodlivé prejednanie veci. Ochrana princípov spravodlivého procesu na zákonnej úrovni prislúcha všeobecným súdom. Porušenie práva na spravodlivý proces sa môže prejsť v ktoromkoľvek štádiu konania na súde prvej inštancie. Nie každé porušenie však automaticky vedie k zrušeniu odvolaním napadnutého rozhodnutia. Úlohou odvolacieho súdu je preto posúdiť závažnosť každého porušenia. Dôvodom na

zrušenie rozhodnutia je však vždy taký zásah do práva na spravodlivý proces, ktorý vzhľadom na jeho povahu alebo intenzitu nie je možné v odvolacom konaní napraviť.

6. Vzhľadom na odvolacie dôvody, uvedené žalobcom v ním podanom odvolaní, bolo úlohou odvolacieho súdu v odvolacom konaní preskúmať správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým zamietol žalobu žalobcu z dôvodu premlčania uplatneného nároku, z hľadiska aplikácie ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a na tom základe potom ustáliť, či súd prvej inštancie bol alebo nebol v zmysle tohto zákonného ustanovenia oprávnený prihliadať z úradnej povinnosti (ex offa), bez žalovanou vznesenej námietky premlčania, na premlčanie žalobcom uplatneného nároku.

7. Podľa ust. § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy o pôžičke, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

8. Podľa ust. § 101 Občianskeho zákonníka účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy o pôžičke, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

9. Podľa ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01.05.2014 do 26.09.2018, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

10. Ustanovenie § 5b bolo do zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa zavedené novelou, zákonom č. 102/2014 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku alebo zmluvy uzavretej mimo prevádzkových priestorov predávajúceho a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, a platnosť a účinnosť nadobudlo dňa 01.05.2014. Zavedením tohto ustanovenia vznikla súdom ako orgánom rozhodujúcim o nárokoch zo spotrebiteľských zmlúv povinnosť v súdnom konaní z úradnej povinnosti (ex offa) prihliadať na premlčanie v spotrebiteľských veciach, aj keď sa ho spotrebiteľ nedovoľá, t.j. neuplatní námietku premlčania. Tomuto ustanoveniu sa v súdnej praxi prisudzoval procesný charakter, a z toho dôvodu bolo aplikované súdmi aj v konaniach, ktoré sa začali ešte pred jeho účinnosťou. Následne, dňa 08.09.2015, podal však Okresný súd Košice II na Ústavný súd SR návrh na rozhodnutie o súlade tohto ustanovenia (§ 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa) s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ktorý Ústavný súd SR prijal na ďalšie konanie uznesením č.k. PL. ÚS11/2016-7 zo dňa 09.11.2016. Finálne o tomto návrhu rozhodol nálezom č.k. PL. ÚS 11/2016-60 zo dňa 07.02.2018 tak, že vyslovil nesúlad ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR. V bode 51 tohto nálezu Ústavný súd SR uzavrel, že predmetné ustanovenie prekračuje prah komponentu právnej istoty ako súčasť princípu právneho štátu, ako aj práva na súdnu ochranu, a tým porušuje princíp legality ako komponent procesnej férovosti, a tiež legislatívnu „férovosť“ chránenú čl. 1 ods. 1 Ústavy SR. Uvedeným nálezom je odvolací súd (ako aj ostatné súdy) v zmysle ust. § 193 veta prvá C.s.p. viazaný. Predmetný nález bol vyhlásený v Zbierke zákonov SR dňa 27.09.2018, čím sa stal podľa ust. § 41 ods. 2 zákona č. 38/1993 Zb. všeobecne záväzný, a zároveň tým ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa stratilo v zmysle ust. § 41a ods. 1 zákona č. 38/1993 Zb. účinnosť. Pokiaľ ide o právoplatné rozhodnutia vydané v civilnom procese na základe ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, tieto zostávajú podľa ust. § 41b ods. 2 zákona č. 38/1993 Zb. nedotknuté a prípadné povinnosti uložené takýmito rozhodnutiami nemožno nútene vymáhať.

11. Aj keď Ústava SR a zákon č. 38/1993 Zb. neobsahujú ustanovenia o hmotnoprávných účinkoch nálezu o nesúlade vydaného pred právoplatným skončením konania, odvolací súd vychádzajúc z právneho názoru vysloveného v náleze Ústavného súdu č.k. I. ÚS 316/2006-37 zo dňa 20.12.2006 konštatuje, že je potrebné dospieť k jednoznačnému záveru o tom, že v týchto veciach nastávajú hmotnoprávne účinky pre všetky subjekty konania od počiatku (ex tunc). Ak sa totiž tieto účinky prejavujú ex tunc vo veciach judikovaných právoplatne pred uverejnením nálezu (viď § 41b ods. 2 zákona č. 38/1993 Zb.), potom a fortiori to musí tak byť aj vo veciach právoplatne neskončených

v momente uverejnenia tohto nálezu. Opačný výklad je priamym popretím princípu zachovania ústavnosti a zároveň neprípustným absolutizovaním princípu právnej istoty. Takýto záver korešponduje aj so stanoviskom pléna ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 1/2006 zo dňa 11.10.2006, ktorým ústavný súd prijal zjednocujúce stanovisko k odchylným právnym názorom senátov ústavného súdu (rovnako aj nález Ústavného súdu SR č.k. I. ÚS 48/2006-24 zo dňa 14.06.2006).

12. Preskúmaním napadnutého rozsudku odvolací súd zistil, že právny záver súdu prvej inštancie o premlčaní žalobcom uplatneného nároku, a teda aj napadnutý rozsudok o zamietnutí žaloby žalobcu z tohto dôvodu, vychádza prioritne z aplikácie ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, v dôsledku ktorej súd prvej inštancie prihliadal na premlčanie žalovaného nároku z úradnej povinnosti, teda bez žalovanou vznesenej námietky premlčania. Nakoľko však toto ustanovenie (§ 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa) stratilo po vydaní napadnutého rozsudku uverejnením nálezu Ústavného súdu SR č.k. PL. ÚS 11/2016-60 zo dňa 07.02.2018 (ktorým bol vyhlásený jeho nesúlady s Ústavou SR) v Zbierke zákonov SR účinnosť ex tunc, (t.j. od počiatku a hľadí sa naň ako keby nikdy nebolo súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky), odvolací súd vychádzajúc z ust. § 217 ods. 1 veta prvá v spojení s § 378 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého je pre rozsudok rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia, konštatuje, že aj keď súd prvej inštancie v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku postupoval v súlade s v tom čase účinným ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a svoje rozhodnutie v tomto smere aj náležite odôvodnil, v čase rozhodovania odvolacieho súdu však už jeho právne posúdenie a z neho vyplývajúci právny názor o premlčaní žalovaného nároku, a teda samotné napadnuté rozhodnutie neobstojí a vzhľadom na znenie čl. 152 ods. 4 Ústavy SR je v rozpore a aktuálnym právnym stavom (ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa oprávňujúce súd prihliadať na premlčanie ex offo bez vznesenej námietky premlčania dlžníkom už neexistuje). Stratou účinnosti ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa sa stalo napadnuté rozhodnutie nezákonným, vychádzajúcim z nesprávneho právneho posúdenia veci. Takýmto rozhodnutím (neoprávneným zamietnutím žaloby žalobcu z dôvodu premlčania) bolo potom žalobcovi nepochybne znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

13. Keďže súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu iba z dôvodu premlčania uplatneného nároku a dôvodnosť tohto nároku už neskúmal, odvolací súd konštatuje, že tento nedostatok nie je možné v odvolacom konaní vzhľadom na zásadu dvojinstančnosti konania napraviť. Zásada zachovania práva strán sporu na realizáciu svojich procesných oprávnení prevláda nad zásadou hospodárnosti civilného sporového konania.

14. Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, keďže súd prvej inštancie porušil právo žalobcu na spravodlivý súdny proces. U nedostatok nemožno v odvolacom konaní odstrániť, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. v spojení s § 391 ods. 1 C.s.p. v celom rozsahu (aj v závislom výroku o trovách konania) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom bude jeho úlohou vec nanovo prejednať a rozhodnúť o podanej žalobe, t.j. dokazovanie doplniť v súlade s ust. § 185 a § 295 C.s.p. iba v prípade potreby za účelom riadneho zistenia skutkového stavu, výsledky dokazovania riadne vyhodnotiť, na ustálený skutkový stav vzhľadom na žalovaný nárok aplikovať relevantné hmotnoprávne (ako i procesnoprávne) normy bez použitia ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a svoje rozhodnutie náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodniť. Právnym názorom odvolacieho súdu je súd prvej inštancie viazaný (ust. § 391 ods. 2 C.s.p.).

15. V súvislosti s návrhom žalobcu na prerušenie prvoinstančného konania (vedeného pod sp. zn. 27Csp 328/2016) do skončenia konania o návrhu Okresného súdu Košice II na vyslovenie nesúlady ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, vedeného na Ústavnom súde SR pod sp. zn. PL. ÚS 11/2016, odvolací súd uvádza, že stratil opodstatnenie, pretože konanie o súlade ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR vedené na Ústavnom súde SR pod sp. zn. PL. ÚS 11/2016 sa už skončilo. Nakoľko však žalobca týmto návrhom žiadal iba o prerušenie konania pred súdom prvej inštancie a nie aj o prerušenie tohto odvolacieho konania, odvolací súd nebol oprávnený a ani povinný o tomto návrhu rozhodovať. Po vrátení veci bude úlohou súdu prvej inštancie vychádzajúc zo skutočnosti, že konanie o súlade vedené na Ústavnom súde SR pod sp. zn. PL. ÚS 11/2016 je už skončené, návrh žalobcu na prerušenie konania zamietnuť.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 262 ods. 1 a § 396 ods. 3 C.s.p.).

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).